

MAX BARRY

Lexicon

The title 'Lexicon' is rendered in a highly stylized, black-and-white font. Each letter is intricately designed with various geometric and decorative elements. The 'L' features a smaller 'L' nested within its curve. The 'E' has a vertical line with a small circle at the top and a series of dots along its left side. The 'X' contains two smaller 'X's. The 'I' has a vertical line with a small circle at the top and a horizontal bar at the bottom. The 'C' has a horizontal line above it. The 'O' has a horizontal line above it and a vertical line with a small circle at the top. The 'N' has a vertical line with a small circle at the top. The overall aesthetic is that of a technical or scientific illustration.

MAKSS BERIJS

Leksikōns

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(94)-31

Be 560

Izdevniecība Prometejs

Max Barry

LEXICON

Copyright © Max Barry, 2013

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Traslation copyright © 2014

Šis darbs ir fikcija. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis vai izmantotas fiktīvi.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība Prometejs

SIA Prometejs AB, Tīlta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Andersone*

Redaktore *Maija Džeriņa*

Mākslinieks *Artūrs Bērziņš*

© Izdevums latviešu valodā, Izdevniecība Prometejs, 2015

ISBN 978-9934-8511-3-1

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Ikviens jebkad uzrakstītais stāsts ir
citādāk savirknēti
tie paši burti, tās pašas zīmes.
Dažkārt šīs zīmes nes prieku,
bet citkārt uzdzen skumjas.
Un ir reizes, kad ļaudis metuši tās ugunī,
jo tās savirknētas tik briesmīgos veidos.

„Vislabākā grāmata, ko pēdējā laikā esmu lasījis... īsts meistardarbs.”

—Hjū Hovijs, *New York Times* dižpārdokļa **Vilna** autors

„Neprātīgi labi. Vienlaikus drūmi un viltīgi, un sirsnīgi, un cilvēciski.”

—Lorīna Bjūksa, **Mirdzošās meitenes** autore

„Tik nevainojams, cik vien nevainojams var būt asinis stindzinošs trilleris: ārkārtīgi asprātīgs, uzjautrinoši smieklīgs un sasodīti aizraujošs... Es saderu ar ikvienu, ka, izlasījuši pirmo lappusi, jūs nenoliksiet grāmatu malā līdz pat pēdējai.”

—Levs Grosmens, *New York Times* dižpārdokļa **Burvj** autors

„Valdzinošs... teicams tēlu raksturojums un raita notikumu attīstība, kurā iepīta lingvistiskā teorija un vietām patiesi šermuļus uzdzenošas šausmas.”

—Ēriks Brauns, **The Guardian**

„*Leksikons* pārņēma mani savā varā jau no pirmā teikuma un tā arī neatlaida. Absolūti aizraujošs stāsts, kurš izraibināts ar humoru, kas liek smieties skaļā balsī, un kurā atspoguļota virkne pārliecinošu tēlu, kas mājo pārdabiski ticamā, paralēlā sabiedrībā.”

—Kriss Pevouns, *New York Times* dižpārdokļa **Ekspatriāti** autors

„Intelektuāls trilleris, strauja notikumu attīstība... pēc tam, kad būsiet aizvēruši šo grāmatu, tajā paustās idejas vēl ilgi dzīvos jūsu atmiņā.”

—K. A. Bridžess, **Daytona Beach News-Journal**

„Žilbinošs... intelektuāls... skarbs spriedzes romāns, kura autors ir viens no šī žanra talantīgākajiem Austrālijas pārstāvjiem.”

—Endrjū Katanaks, **Booktopia**

„★★★★★ Politisks un pravietisks... izklaidējošs un dažviet uzjautriņošs.”

—Zeks Orsborns, **TheCelebrityCafe.com Magazine**

„Augstākā līmeņa piedzīvojumu stāsts ar zemtekstu... zinātniskā fantastika uz šodienas robežas.”

—Keits Stīvensons, **The Newtown Review of Books**

„Satraucošs, intriģējošs spriedzes romāns, kā arī fenomenāli inteliģenta disertācija par valodas pirmatnējo, neiroloģisko spēku... vienlaikus smadzeņu darbību rosinošs un spēcīgs kā Heismana trofejas ieguvējs, kurš, kā izrādās, papildus piestrādā par semiotikas profesoru.”

—Henks Stefansons, **Indie Next Great Reads**

Dzejnieki

Kad Ra, varenākais no dieviem, tika radīts, viņa tēvs piešķīra tam slepenu vārdu, tik šausminošu, ka neviens cilvēks neuzdrošinājās pēc tā tiekties, un apvestu ar tādu varu, ka arī visi pārējie dievi alka to uzzināt un iegūt sev.

— F. H. Bruksbenks „Stāsts par Ra un Izīdu”

1.

„Viņš atgūstas.”

„Viņu acis vienmēr tā dara.”

Pasaule bija miglaina. Viņš juta spiedienu labajā acī. Tad izdvesa:

Urk.

„Nolāpīts!”

„Paņem—”

„Ir par vēlu, aizmirsti! Velc to ārā!”

„Vēl nav par vēlu. Turi viņu!” Viņa acu priekšā kāds apveids pieņēma formu. Viņš juta alkohola un sastāvējuša urīna smaku. „Vil? Vai tu mani dzirdi?”

Viņš pacēla rokas pie sejas, lai aiztrauktu to, kas tur spiež.

„Savāc viņa—” Ap plaukstu locītavu sakļāvās kāda pirksti. „Vil, ir ļoti svarīgi, lai tu neaiztiktu savu seju.”

„Kāpēc viņš ir atguvis samaņu?”

„Es nezinu!”

„Tu kaut ko salaidi dēli.”

„Nekā nebija! Dod šurp!”

Čaboņa. Viņš izdvesa: *Hnnn! Hnnnn!*

„Beidz grozīties!” Viņš juta pie auss elpu, karstu un tuvu. „Tavā acābolā ir iedurta adata. Nekusties!”

Viņš nekustējās. Kaut kas nopīkstēja, kaut kas elektronisks. „Ak velns, velns!”

„Kas ir?”

„Viņi ir klāt!”

„Tik ātri?”

„Te teikts, ka divi no viņiem. Mums jāiet prom!”

„Es jau esmu iekšā.”

„Tu nedrīksti to darīt, kamēr viņš ir pie samaņas. Tu izcepināsi viņa smadzenes!”

„Visdrīzāk, ka nē.”

Viņš teica: „Lūbzu nenogabliniep mani!”

Kaut kur tika atsprādzētas sprādzes. „Viss, es to daru.”

„Tu nedrīksti to darīt, kamēr viņš ir pie samaņas, un mums vairs nav laika, turklāt šis droši vien nemaz nav īstais cilvēks.”

„Ja tu man nepalīdzi, tad pavācies malā!”

Vils teica: „Man... nāk... šķavas.”

„Šķaudišana šobrīd būtu slikta izvēle, Vil.” Uz viņa krūtīm uzspiedās smagums. Redze satumsa. Viegli pakustējās viņa acābols. „Var gadīties, ka tas sāpēs.”

Knīkšķis. Dobjš, elektronisks dūciens. Smadzenēs iegriezās taisns asmens. Viņš kļiedza.

„Tu viņu nosvīlināsi!”

„Tev nekas nekaiš, Vil! Tev nekas nekaiš!”

„Viņš... ai, viņa acs asiņo.”

„Vil, man vajadzētu, lai atbildi uz dažiem jautājumiem. Svarīgi, lai tu atbildot nemelo. Vai saproti?”

Nē, nē, nē—

„Pirmais jautājums. Vai tu sevi raksturotu kā cilvēku, kuram labāk patīk suņi vai kaķi?”

Ko—

„Nu taču, Vil! Suns vai kaķis?”

„Es nevaru to nolasīt. Redzi, tieši tādēļ mēs to nedarām, kamēr viņi ir pie samaņas!”

„Atbildi uz jautājumu! Kad atbildi uz jautājumiem, sāpes beidzas.”

Suns! viņš kļiedza. *Suns, lūdzu, suns!*

„Vai tas bija suns?”

„Jā. Viņš mēģināja pateikt, ka suns.”
„Labi! Ļoti labi. Par vienu mazāk. Kāda ir tava mīļākā krāsa?”
Kaut kas nozvanīja. „Velns un elle! Ak, vienkārši izdrāziet mani!”
„Kas?”
„Šeit ir Vulfa!”
„Tas nevar būt.”
„Re, kur rakstīts, velns parāvis!”
„Parādi!”
Zila! viņš iekliedza klusumā.
„Viņš atbildēja! Redzi?”
„Jā, es redzu! Kāda starpība? Mums jāvēlās prom! Mums jāvēlās
prom.”
„Vil, es gribētu, lai tu iedomājies skaitli no viens līdz simts.”
„Ak Jēziņ!”
„Kuru skaitli vien vēlies. Nu?”
Es nezīnu—
„Koncentrējies, Vil!”
„Nāk Vulfa, bet tu te zondē nepareizo čali, turklāt viņš ir nomodā!
Padomā, ko tu dari!”
Četri, es izvēlos četri—
„Četri.”
„Es redzēju.”
„Labi, Vil! Palikuši vēl tikai divi jautājumi. Vai tu mīli savu ģimeni?”
Jā, nē, kas tas par—
„Viņā ir galīgs juceklis.”
Man nav— droši vien, ka jā, es gribu teikt, jā, visi mīl—
„Paga, paga! Labi! Es redzu. Jēzus, tas gan ir jocīgi.”
„Vēl viens jautājums. Kāpēc tu to izdarīji?”
Kas— es ne—
„Vienkāršs jautājums, Vil. Kāpēc tu to izdarīji?”
Izdarīju, ko izdarīju, ko, ko, ko—
„Uz robežas. Tā kā uz robežas ar apmēram astoņiem dažādiem seg-
mentiem. Es minēju.”

Es nesaprotu, ko jūs gribat, es neko neizdarīju, es zvēru, ka es nekad nevienam neko sliktu neesmu darījis, tikai reiz es pazinu vienu meiteni—

„Re, kur ir.”

„Jā. Jā, labi.”

Viņa muti aizspieda plauksta. Spiediens acī pastiprinājās, pārgāja velkošā sajūta. Viņi vilka ārā viņa acābolu! Nē, viņi vilka laukā adatu. Varētu būt, ka viņš griezīgi ķērca. Tad sāpes beidzās. Svešas rokas uzslēja viņu kājās. Viņš neko neredzēja. Viņš apraudāja savu nabaga nomocīto aci. Bet tā joprojām bija savā vietā. Tā tur bija.

Miglā rēgojās neskaidras aprises. „Kas,” Vils teica.

„*Coarg medicity nighten comense,*” teica garākais apveids. „Lec uz vienas kājas!”

Vils apjucis samiedza acis.

„Hm,” novilka īsākais apveids. „Varbūt tas ir viņš.”

Tie piepildīja izlietni ar ūdeni un iegrūda tajā viņa seju. Viņš elso-dams izrāva galvu no ūdens. „Nesaslapini viņa drēbes,” noteica garākais vīrs.

Viņš atradās tualetē. Lidostā. Viņš bija izkāpis no Čikāgas reisa plkst. 15.05, un lidojuma laikā sēdekli ejas pusē bija aizņēmis liels vīrs havajiešu kreklā, kuru Vils tā arī nebija saņēmis pamodināt. Sākumā tualete izskatījās slēgta uzkopšanas darbu dēļ, bet apkopējs bija noņēmis zīmi, un Vils bija pateicīgi iešmaucis iekšā. Viņš bija sasniedzis pisuāru, atrāvis rāvējslēdzēju un piedzīvojis atvieglojumu.

Tad bija atvērušās durvis. Iekšā bija ienācis garš vīrietis smilškrāsas mētelī. Telpā bija pusducis brīvu pisuāru, un vienā rindas galā bija stāvējis Vils, bet šis vīrs bija izvēlējies tieši to, kas atradās Vilam blakus. Bija pagājuši mirkli, bet garais vīrietis nebija čurājis. Strauji atvieglodamies, Vils bija jutis pakrūtē līdzjutības dūrienu. Viņš zināja, kā tas ir. Tad durvis bija atvērušās vēlreiz. Ienāca otrs vīrietis un aizslēdza durvis.

Vils bija ielicis sevi atpakaļ biksēs. Viņš bija pametis skatu uz blakus stāvošo vīrieti un nodomājis — tagad atceroties, tas šķita smieklīgi — lai

kas te notiktu, lai kādas briesmas draudētu no vīrieša, kurš ienāk sabiedriskajā tualetē un to sasodīti *aizslēdz*, vismaz Vils un garais vīrietis tiks ar to galā kopā. Vismaz viņi bija divi pret vienu. Tad viņš bija aptvēris, ka Kautrīgā Čurātāja skatiens bija mierīgs un dziļš, patiesībā diezgan skaists, bet galvenais, ka *mierīgi nepārsteigts*, un pēc tam Kautrīgais Čurātājs bija sagrābis viņa galvu un triecis to pret sienu.

Tad sekoja sāpes un jautājumi.

„Jādabū tās asinis ārā no viņa matiem,” teica īsais vīrs. Viņš uzbruka Vila sejai ar papīra dvieļu sauju. „Viņa acs izskatās šausmīgi.”

„Ja šie tiks tik tuvu, ka redzēs viņa acis, mums jau būs lielākas problēmas.” Garais vīrs, rūpīgi pievērsdamies katram pirkstam, slaucīja plaukstas nelielā lupatiņā. Viņš bija kalsns un tumšādains, un viņa acis Vilam vairs nešķita tik skaistas. Tagad tās drīzāk izstaroja kaut ko aukstu un bezdvēselisku. It kā šīs acis spētu nolūkoties briesmīgos šausmu darbos un nenovērsties. „Nu, Vil, tu nāksi ar mums? Tu vari paiet un parunāt?”

„At,” viņš iesāka, „pisieees.” Nesanāca tā, kā viņš bija gribējis. Galva šķita tāda kā vaļīga.

„Labi,” noteica garais vīrs. „Lieta ir tāda. Mums jāizklūst no šīs lidostas maksimāli īsā laikā un maksimāli klusu. Gribu šajā ziņā redzēt sadarbību no tavas puses. Ja es to neredzēšu, es nodarīšu tev pāri. Ne tāpēc, ka man pret tevi būtu kaut kas iebilstams. Bet tāpēc, ka man vajag tevi motivēti. Vai tu saproti?”

„Es neesmu...” Viņš meklēja pareizo vārdu. *Bagāts? Nolaupāms?* „Nekas. Es esmu namdaris. Lieku grīdas. Būvēju balkonius. Vasaras mājiņas.”

„Jā, tāpēc mēs esam šeit — tavš neatkārtojama darbs ar vasaras mājām. Vari netēlot. Mēs zinām, kas tu esi. Un *viņi* zina, kas tu esi, un viņi ir *šeit*, tāpēc lasāmies, ellē, no šejienes prom, kamēr vēl varam.”

Viņš mirkli izvēlējās vārdus, jo bija sajūta, ka viņam atlicis tikai vēl viens mēģinājums. „Mani sauc Vils Pārks. Es esmu namdaris. Man ir draudzene, viņa ir atbraukusi man pakaļ un gaida mani ārā. Es nezīnu, par ko jūs mani uzskatāt vai kāpēc iedūrāt... kaut ko man acī, bet es nekas neesmu. Es zvēru, ka nekas neesmu!”

Īsais vīrs bija sakrāmējis savu aprīkojumu brūnā somā, tagad viņš to pārmeta pār plecu un ielūkojās Vila sejā. Viņam bija reti mati, uzacis izskatījās satrauktas. Parastā situācijā Vils būtu nospriedis, ka šis cilvēks varētu būt grāmatvedis.

„Teikšu jums, lūk, ko,” Vils turpināja. „Es ieiešu kabīnē un aizvēršu durvis. Divdesmit minūtes. Es pagaidīšu divdesmit minūtes. It kā mēs nekad nebūtu tikušies.”

Īsais vīrs pameta skatu uz garo vīru.

„Es neesmu īstais cilvēks,” Vils teica. „Es neesmu īstais cilvēks!”

„Problēma ar tavu mazo plāniņu, Vil, ir tāda,” teica garais vīrs, „ka, ja paliksi šeit, pēc divdesmit minūtēm tu jau būsi miris. Ja iesi pie savas draudzenes, kurai — man ar nožēlu jāpaziņo — vairs nevari uzticēties, tu arī būsi miris. Ja darīsi kaut ko citu, nevis sadarbosies un ātri nāksi mums līdzī, baidos, ka būsi miris. Tā varbūt neizskatās, bet mēs esam vienīgie cilvēki, kas var tevi no tā paglābt.” Viņa skatiens uzmeklēja Vila acis. „Tiesa, es redzu, ka tev mani vārdi nešķiet sevišķi pārlicinoši, tādēļ ļauj izmantot daudz tiešāku metodi.” Viņš pavēra mēteli. Ap augšstilbu piestiprinātā makstī skatam atklājās īss, plats šaujamierocis ar stobru uz leju. Tas šķita pilnīgs absurds, jo viņi taču atradās lidostā. „Nāc līdzī, vai arī es cauršaušu tavas nolāpītās nieres!”

„Jā,” Vils teica. „Labi, tas ir labs arguments. Es sadarbošos.” Galvenais bija tikt ārā no šīs tualetes. Lidosta bija pilna ar apsargiem. Kolīdz viņš tiks ārā, būs jāpagrūž, jāiekliedzas, drusku jāpaskrien. Tā viņš izbēgs.

„Nē-e,” noteica īsais vīrs.

„Nē,” piekrita garais vīrs. „Es redzu. Sazāļo viņu!”

Atvērās kādas durvis. Aiz tām atklājās nespodru krāsu un apslāpētu skaņu pasaule, it kā Vilam kaut kas būtu sabāzts ausīs un acīs, varbūt arī smadzenēs. Viņš pakratīja galvu, lai tā noskaidrotos, bet pasaule palika tumša un dūsmīga un negribēja stāvēt taisni. Pasaule negribēja,

lai to krata. Tagad viņš to saprata. Viņš to vairs nekratīs. Viņš juta, ka uz klusām skrituļslidām prom aizslīd viņa kājas, un pasniedzās pēc sienas, lai atbalstītos. Siena nolamājās, cieši sakļāva pirkstus ap viņa roku un droši vien nemaz nebija siena. Tas droši vien bija cilvēks.

„Tu iedevi viņam pārāk daudz,” cilvēks teica.

„Labāk tā, nekā...” teica vēl viens cilvēks. Vils atminējās, ka tie bija slikti cilvēki. Tie viņu nolaupīja. Viņš par to dusmojās, lai gan vairāk tā kā formāli, it kā pieturētos pie kāda principa. Viņš mēģināja grīloties uz priekšu ar savām skrituļslidu pēdām.

„Jēziņ,” nomurmināja cilvēks, tas garais ar mierīgajām acīm. Vilam viņš nepatika. Vils bija aizmirsis, kāpēc. Nē. Tas bija nolaupīšanas deļ. „Ej!”

Viņš aizvainoti gāja. Viņa smadzenēs bija svarīgi fakti, bet viņš nespēja tos atrast. Viss kustējās. Visapkārt šaudījās lidostas ļaužu straušes. Visi kaut kur gāja. Vils arī bija kaut kur gājis. Kādu satikt. Pa kreisi iečivinājās putns. Vai tālrunis. Īsais vīrs samiedza acis pret ekrānu: „Reina.”

„Kur?”

„Iekšzemes ienākošajos. Tieši priekšā.” Vilam šī ideja šķita uzjautrinoša — lietus¹ terminālī. „Vai mēz zinām kādu Reinu?”

„Jā. Meitene. Jauniņa.”

„Sūdu būšana,” sūkstījās īsais vīrs. „Ciest nevaru šaut uz meitenēm.”

„Pie tā pierod,” noteica garais vīrs.

Sadevies rokās, garām pagāja jauns pārtis. Milētāji. Šis jēdziens šķita pazīstams. „Uz šo pusi,” teica garais vīrs, stūrēdams Vilu iekšā grāmatu veikalā. Viņš nostājās aci pret aci ar plauktu, uz kura bija uzraksts JAUNUMI. Vils turpināja slidot, izstiepa roku, lai sevi noķertu, un sajuta asas sāpes.

„Kāda problēma?”

„Iespējams, ka nekas,” nomurmināja garais vīrs, „bet iespējams, ka mums aiz muguras šobrīd iet garām Reina, ģērbta zilā vasaras kleitā.”

1 *Rain* — angl. ‘lietus’ (tulk. piez.).

Spīdīgajos vākos garām paskrēja atspulgs. Vils mēģināja saprast, kas viņu tā sadūra. Tā bija vaļīga stieple pie JAUNUMU zīmes. Interesanti, ka dūriens bija palīdzējis noskaidroties apmiglotajam prātam.

„Jaunumi — rosīgākā vieta jebkurā veikalā,” teica garais vīrs. „Lūk, kas cilvēkus piesaista. Ne vislabākais. Jaunais. Kā tev šķiet, Vil, kādēļ tā?”

Vils iedūra sev ar stiepli. Viņš bija pārāk notrulināts, tik tikko spēja kaut ko sajūst, tādēļ mēģināja vēlreiz, bet spēcīgāk. Šoreiz prātu caurdūra sāpju asmens. Viņš atcerējās adatas un jautājumus. Viņa draudzene Sesīlija baltā pilsētas apvidus auto gaidīja ārā pie lidostas. Viņai jābūt divu minūšu stāvvietas zonā; to viņi bija rūpīgi izplānojuši. Šo divu svešinieku dēļ Vils kavējās.

„Man liekas, ka varam iet,” bilda īsais vīrs.

„Pārliecinies!” Īsais vīrs pagāja tālāk. „Labs ir, Vil,” teica garais vīrs. „Pēc pāris mirkliem mēs šķērsosim zāli un nokāpsim pa kāpnēm. Tad paiesim garām dažām pasažieru lidmašīnām un iesēdīsīmies jaukā, ērtā divpadsmit sēdvietu lidaparātā. Tur būs uzkodas. Arī dzērieni, ja esi izslāpis.” Garais vīrs ieskatījās viņa sejā. „Joprojām ar mani?”

Vils sagrāba viņa seju. Viņš nebija izdomājis, ko darīt tālāk, tāpēc vienkārši turējās pie garā vīra galvas un kāpās atpakaļ, līdz paklupa pār kādu kartona stendu. Abi sagāzās smilškrāsas mēteļa un izmētātu grāmatu jūklī. *Bēdz*, nodomāja Vils, un, jā, tā bija laba doma. Viņš sajuta savas pēdas un metās uz izeju. Kādā atspulgā viņš pamanīja cilvēku ar vājprātīgu skatienu un saprata, ka tas ir viņš pats. Atskanēja spiedzieni un satrauktas balsis, droši vien garais vīrs cēlās kājās. Viņam bija šaujamaiss, tagad Vils atcerējās, *šaujamerocis*, kas nav viena no tām lietām, kas, ja tā padomā, parasti ņemtu un izkristu no prāta.

Viņš klupdams ieskrēja spilgtu, izbijušos seju un pavērtu muti okeānā. Bija grūti atcerēties, ko viņš darīja. Kājas draudēja Vilu nodot, bet kustība bija laba lieta, jo tā palīdzēja noskaidroties prātam. Viņš pamanīja eskalatorus un apņēmīgi devās to virzienā. Mugura džinkstēja, gaidīdama potenciālo ložu triecienus, bet lidostas ļaudis bija ļoti labi un deva viņam ceļu, praktiski *mezdamies* malā, un par to Vils bija pateicīgs. Viņš sasniedza eskalatorus, bet skrituļslidu pēdas turpināja kustību uz priekšu,

tādēļ viņš nokrita garšļaukus uz muguras. Garām lēni slidēja griesti. Flīzes tur augšā bija netīras. Nopietni — tās bija pretīgas.

Vils piecēlās sēdus un atcerējās Sesīliju. Tad arī šaujamo. Un tagad, kad viņš par to iedomājās, kā būtu ar pāris apsargiem? Kur viņi ir? Šī taču bija lidosta. Šī bija *lidosta!* Gribēdams piecelties un pameklēt apsargus, Vils satvēra margas, bet ceļi aizgāja katrs uz savu pusi, un pārējo gabalu viņš nokūleņoja lejā. Ķermeņa daļas telegrafēja sūdzības no tāltāliem nostūriem. Viņš piecēlās. Acīs pilēja sviedri. Migla galvā nebija pietiekami mulсноša; viņam vajadzēja vēl arī *izplūdušu redzi*. Bet viņš saskatīja gaismu, kas nozīmēja *izeju*, kas nozīmēja *Sesīliju*, tādēļ Vils skrēja tālāk. Gaisma pletās plašumā. It kā Vils būtu ielēcis kalnu ezerā, Viņu apņēma vēss gaiss, un viņš dziļi ievilka to plaušās. Viņš redzēja sniegu. Sniga. Pārslīņas kā mazas zvaigznītes.

„Palīdziet, cilvēks ar šaujamo!” viņš sauca vīram, kurš izskatījās pēc policista, bet, ja tagad tā padomā, droši vien tikai regulēja taksometru satiksmi. Oranži autobusi. Autostāvvietas zona. Divu minūšu stāvvietas bija tikai nedaudz tālāk. Vils gandrīz saskrējās ar ģimeni, kas stūma piekrautus bagāžas ratiņus, un kāds vīrietis centās sagrābt viņu aiz jakas, bet Vils tikai turpināja skriet, un nu jau viss atguva jēgu, tagad skrienot, viņš sāka atcerēties, kā koordinēt dažādas sava ķermeņa daļas, un pameta skatu pār plecu, un viņā ieskrēja stabs.

Viņš juta asins garšu mutē. Kāds jautāja, vai ar viņu viss kārtībā, kaut kāds sīkais, kurš vilka no matiem ārā austiņas. Vils nesaprata jautājumu. Viņš bija ieskrējis stabā un izsitis no galvas visas domas. Viņš tās sagrābstīja atpakaļ un atrada Sesīliju. Vils pacēla sevi kā vraku no dzelmes, pastūma sīko malā un devās tālāk aiz inerces, ko radīja viņa pagrūšana. Beidzot viņš to ieraudzīja — Sesīlijas mašīnu, baltu cietoksni uz riteņiem, kam uz aizmugures stikla bija uzraksts VIRDŽĪNIJA RADĪTA MĪLĒTĀJIEM. Viņa soļus spēcīnāja prieks. Vils parāva rokturi un ievēlās iekšā. Nekad mūžā viņš nebija juties tik lepns. „Izdevās,” Vils noelsās. Tad aizvēra acis.

„Vil?”

Viņš palūkojās uz Sesīliju. „Kas?” Vils sāka šaubīties, jo viņas seja bija savāda. Un tad viņš saprata, pār viņu pārskrēja šausmu izvirdums, kas

sākās kaut kādā nenosakāmā vietā un beidzās starp kājām. Viņam nevajadzētu šeit atrasties. Viņam nevajadzēja vest vīrus ar pistolēm pie savas draudzenes! Tas bija ļoti stulbi! Vils bija nikns uz sevi un nobijies, jo bija tik grūti šeit nokļūt, bet nu viņam atkal jābēg.

„Vil, kas noticis?” Viņas pirksti skāra Vila seju. „Tev asiņo deguns!” Viņas pierē bija maza bedrīte, ko viņš ļoti labi pazina un ko bija tik skumji pamest.

„Es ieskrēju stabā.” Viņš sniedzās pēc durvju roktura. Jo ilgāk viņš tur sēdēja, jo vairāk ap viņu sabiezēja migla.

„Pagaidi! Uz kurienu tu?”

„Prom. Man vajag—”

„Sēdi mierā!”

„Man jāiet.”

„Tad es tevi kaut kur aizvedīšu! Paliec sēdekli!”

Tā bija doma. Braukt. „Jā.”

„Tu paliksi, ja es braukšu?”

„Jā.”

Sesīlija sniedzās pēc aizdedzes. „Labi. Vienkārši... paliec. Es aizvedīšu tevi uz slimnīcu vai kaut kā tā. Sarunāts?”

„Jā.” Vils juta atvieglojumu. Ķermenī iezagās smagums. Viņš prātoja, vai drīkst ieslīdēt bezsamaņā. Nu viņš to vairs nekontrolēja. Sesīlija aizvedīs viņu drošībā. Šī automašīna ir tanks; iepriekš viņš bija par to zobojies, jo tā ir tik liela, bet Sesīlija ir tik sīka, tomēr viņas abas bija vienlīdz agresīvas, un tagad tas viņu izglābs. Tad jau var arī uz mirklīti pievērt acis.

Kad Vils tās atkal atvēra, Sesīlija viņu vēroja. Viņš pamirkšķināja acis. Bija sajūta, ka viņš uz mirkli iemidzis. „Kāpēc...” Vils pieslējās sēdus.

„Kuš!”

„Vai mēs kustamies?” Viņi nekustējās. „Kāpēc mēs nekustamies?”

„Vienkārši paliec sēdekli, līdz viņi atnāks,” teica Sesīlija. „Tas ir galvenais.”

Vils pagriezās sēdekli. Stikls bija aizsvīdis. Viņš neredzēja, kas notiek ārā. „Sesīlij. Brauc. Tūlīt pat.”

Viņa atglauda aiz auss matu šķipsnu. Sesīlija tā mēdza darīt, kad kaut ko atcerējās. Vils varēja vērot, kā viņa otrā telpas galā ar kādu sarunājas, un zināt, ka draudzene atsaukusi prātā kādu atmiņu. „Atceries to dienu, kad iepazīstināju tevi ar saviem vecākiem? Tu biji panikā, jo domāji, ka mēs nokavēsim. Bet mēs paspējām. Mēs nenokavējām, Vil.”

Viņš noslaucīja aizsvīdušo logu. Āra baltajā gaismā uz viņa pusi skrēja vīri brūnos uzvalkos. „Brauc! Sila! *Brauc!*”

„Tagad ir tieši tāpat kā toreiz,” viņa turpināja. „Viss būs kārtībā.”

Vils pārliecās pār viņu, tverdams pēc aizdedzes. „*Kur ir atslēgas?*”

„Man to nav.”

„Ko?”

„Tās vairs nav pie manis.” Viņas plauksta uzgūla Vila augšstilbam. „Vienkārsi pasēdi ar mani kādu minūti. Vai sniegs nav brīnišķīgs?”

„Sila,” viņš sauca. „Sila!”

Pēkšņi aiz loga sakustējās kaut kas tumšs un durvis atvērās. Viņu sagrāba rokas. Viņš pret tām cīnījās, tomēr tās bija neuzveicamas un izvilka viņu ārā aukstumā. Vils mētāja dūres uz visām pusēm, līdz pret viņa pakausi eksplodēja kaut kas ciets un viņš tika pārmests pār kāda platajiem pleciem. Šķiet, ka bija pagājis kāds laiks, jo nu ārā bija tumšāks. Galvā viņš sajūta sāpju uzplūdi. Viņš redzēja asfaltbetonu un plīvojošu mēteļa malu. „Nolādēts!” kāds dusmīgi teica. „Aizmirsti par lidmašīnu. Ilgāk viņi nedrīkst mūs gaidīt.”

„Aizmirst lidmašīnu? Un ko tālāk?”

„Aiz tām ēkām ir ugunsdzēsības transporta ceļš, tas izvedīs mūs uz šosejas.”

„Mēs brauksim ar auto? Tu smeijies? Viņi nobloķēs šoseju!”

„Ne tad, ja būsīm ātri.”

„Ne tad, ja mēs...?” izgrūda isākais vīrs. „Viss ir dirsā! Tas ir dirsā, jo tu negāji prom, kad es teicu!”

„Kuš!” noteica garais vīrs. Viņi apstājās. Kādu mirkli pūta vējš. Tad atskanēja skrienošī soļi, Vils izdzirdēja dzinēju, auto, kas apstājās. „Ārā,” pavēlēja garais vīrs, un Vils tika iegrūsts nelielā automašīnā. Uzreiz pēc

viņa tajā iesēdās īsais vīrs. Pie atpakaļskata spoguļa šūpojās disko bumba. No paneļa viņam smaidīja rinda mīksto rotallietu ar milzīgām, melnām acīm. Zils zaķis turēja ķepā karogu uz kociņa, pārstāvēdams kādu Vilam nepazīstamu valsti. Viņš iedomājās, ka varētu pamanīties iedurt to kādam acī. Vils sniedzās pēc tā, bet īsais vīrs paspēja pirmais. „Nē!” viņš noteica un konfiscēja zaķi.

Dzinējs ierūcās. „Kā veicās ar draudzenīti, Vil?” apjautājās garais vīrs. Viņš apbrauca stabu, uz kura bija uzraksts D3, un Vils saprata, ka tas piederas pie pazemes autostāvvietas. „Vai esi gatavs apsvērt domu, ka mēs zinām, ko darām?”

„Tu pieļauj kļūdu,” teica īsais vīrs. „Mums vajadzēja iet kājām.”

„Mašīna ir laba.”

„Nav gan laba. Nekas nav labi.” Viņam klēpi bija īss, pusautomātisks un dūsmīga paskata šaujamerocis. Kaut kādā veidā Vils nebija to ievērojis. „Vulfa mums sekoja jau no paša sākuma. Viņi zināja.”

„Viņi nesekoja.”

„Brontē—”

„Aizveries!”

„Brontē mūs piečakarēja!” noklīdzēja īsais vīrs. „Viņa ir mūs piečakarējusi, un tu atsakies to atzīt!”

Garais vīrs stūrēja automašīnu zemu angāru un noliktavu tipa ēku virzienā. Tām tuvojoties, vējš pieņēmās spēkā un spļāva ledainu sniegu to sienu veidotajos gaisa tuneļos. Mašīna drebēja. Starp abiem vīriešiem iespiestā Vila pleci sitās te pret vienu, te otru.

„Šī mašīna smird!” izspļāva īsais vīrs.

Priekšā no krēslas iznira sīks stāvs. Meitene zilā kleitā. Mati plīvoja vējā, bet viņa pati stāvēja pilnīgi nekustīgi.

Īsais vīrs paliecās uz priekšu. „Vai tā ir Reina?”

„Domāju, ka jā.”

„Brauc viņai virsū.”

Dzinējs gaudoja. Meitene vējstiklā auga augumā. Vils redzēja uz viņas kleitas puķītes. Dzeltenas puķītes.

„Brauc virsū!”

„Ak, nolādēts!” tikpat kā nedzirdami izdvesa garais vīrs, un auto sāka kliegt. Pasaule sagriezās. Svārs sagāza Vilu sānis. Aiz stikla viss kustējās. Viņiem uzbruka radījums, nezvērs ar liesmojošām acīm un sudraba zobiem. Mašīna liecās un griezās. Zobi bija radiatora režģis, Vils aptvēra, un acis bija priekšējās gaismas, jo radījums bija apvidus auto. Tas sakošļāja viņu braucamā priekšgalu un baurodams un kratīdamies ieskrēja ķieģeļu sienā. Vils piesedza galvu ar rokām, jo tagad lūza viss.

Viņš dzirdēja vaidus. Kustību. Dziestošā dzinēja tikškus. Viņš pacēla galvu. Garā vīra pēdas pazuda caur robaino caurumu, kurš reiz bija vējstikls. Īsais vīrs taustījās ap durvju rokturi, bet tādā manierē, kas lika Vilam noprast, ka īsā vīra rokas atsakās darīt to, ko viņš tām liek. Automašīnas salons bija pieņēmis savādu formu. Vils mēģināja pastumt kaut ko malā no pleca, bet tie izrādījās salona griesti.

Īsā vīra durvis nočikstēja un izkustējās. Otrā pusē parādījās garais vīrs un atlauza tās vaļā. Īsais vīrs izrāpās ārā un pār plecu palūkojās uz Vilu. „Nāc!”

Vils pakratīja galvu.

Īsais vīrs noelsa kādu lāstu. Viņš pagāja tālāk, un caurumā parādījās garā vīra seja. „Hei! Vil! Vil! Paskaties pa labi, lūdzu! Paliecies nedaudz uz priekšu. Vai tu redzi?”

Sānu stikls bija kā pa pusei nolupis zirnekļstikls, bet aiz tā Vils redzēja automašīnu, kas viņiem uzbrukusi. Tas bija balts pilsētas apvidus auto. Tā priekšgals bija saburzīts pret sienu. Kaut kur ap saliektajiem priekšējiem riteņiem plūda tvaiks. Uz aizmugures loga uzlīmes bija uzraksts VIRDŽĪNIJA RADĪTA MĪLĒTĀJIEM.

„Tava draudzene tikko mēģināja mūs nogalināt, Vil. Viņa triecās ar savu auto tieši mums virsū. Un es neesmu drošs, vai tu no iekšpuses to redzi, bet viņa pat neapstājās, lai aizsprādzētu drošības jostu. Tieši tik apņēmīga viņa bija. Tagad viņa ir mirusi.”

„Nē,” Vils izdvesa.

„Jā, un tev jāliien ārā no mašīnas, jo šeit ir vēl tādi kā viņa. Vienmēr ir vēl.”

Vils izrāpās no auto. Viņš grasījās iesist šim cilvēkam pa žokli, nogāzt viņu un varbūt nožņaupt, noskatīties, kā viņa acis izdziest, bet kaut kas savažoja viņa plaukstu locītavas. Kad viņš aptvēra, ka īsais vīrs sasējis viņa rokas ar baltu plastmasas žņaugu, bija jau par vēlu. Garais vīrs pagrūda viņu uz priekšu. „Ej!”

„Nē! Nē! Sesīlij!”

„Ātrāk!” noteica garais vīrs.

„Es jūs nogalināšu!” Vils izgrūda.

Turēdams savu pusautomātisko ieroci, pa priekšu vieglā riksīti skrēja īsais vīrs. Viņš grozīja galvu uz visām pusēm. Droši vien meklēja to meiteni — to, kuru viņi bija saukuši par Reīnu. Meiteni, kas bija stāvējusi kā pienaglotā pie asfaltbetona, it kā spētu ar skatienu pavēlēt automašīnai. „Dienesta furgons tur, tajā angārā,” bilda īsais vīrs. „Varbūt tajā ir atslēgas.”

Viņiem tuvojās daži ķiverēs un kombinezonos tērpti vīrieši. Īsais vīrs uzkliedza, lai viņi guļas zemē un, pie velna, nekustas. Garais vīrs atvēra balta furgona durvis un iesēdināja Vilu iekšā. Vils apgriezās, lai tad, ja garais vīrs sekotu, viņš varētu iespert tā zobus dziļi rīklē, bet skatienu piesaistīja zils zibsnis sānskata spogulī. Viņš tajā ielūkojās. Zem degvielā uzpildes auto bija pieliecies kaut kas zils. Zila kleita.

Tika atvilktas furgona sānu durvis, un tajā iekāpa īsais vīrs. Viņš palūkojās uz Vilu. „Kas ir?” Vils neatbildēja. Garais vīrs iedarbināja dzinēju. Viņš, Vilam nemanot, bija ieslīdējis blakus sēdekli.

„Pagaidi,” teica īsais vīrs. „Viņš kaut ko redzēja.”

Garais vīrs paskatījās uz viņu. „Tu kaut ko redzēji?”

„Nē,” Vils atbildēja.

„Sūdu būšana,” noteica īsais vīrs un izrausās no furgona. Vils dzirdēja viņa soļus. Vils negribēja skatīties sānskata spogulī, jo viņu vēroja garais vīrs, bet, paskatoties uz to īsu mirkli, tur nekā vairs nebija. Pagāja kāds brīdis. Atskanēja troksnis. Izbiedēdama viņu, blondajiem matiem viņņojoties, garām Vila logam paskrēja meitene zilajā kleitā, un nodārdēja šāviens. Viņa saļima uz betona grīdas.

„Nekusties!” Vilam teica garais vīrs.

Īsais vīrs apgāja ap furgonu un palūkojās uz viņiem. Viņa ieroča stobrs kūpēja. Viņš palūkojās uz meiteni un īsi, rejoši iesmējās. „Dabūju rokā gan!”

Vils redzēja meitenes acis. Viņa bija nokritusi uz vēdera, seju sedza mati, bet tik un tā viņš redzēja, ka meitenes acis ir tikpat zilas kā viņas kleita. Uz betona pletās tumša asins pelņe.

„Sasodīts, *dabūju gan!*” jūsmoja īsais vīrs. „Velnš parāvis!”

Garais vīrs iedarbināja dzinēju. „Braucam!”

Īsais vīrs žestikulēja: *Pagaidi!* Viņš piegāja tuvāk meitenei, nenovērsdams no viņas šaujama stobru, it kā pastāvētu iespēja, ka viņa var piecelties. Viņa nekustējās. Viņš priecīgi palūkojās atpakaļ uz furgonu. „Mēs noķērām dzejnieku!”

Meitenes acis pagriezās. Viņas lūpas pavērās. „*Contrex helo siq rat-trak,*” viņa teica vai kaut kā tamlīdzīgi. „Nošaujies!”

Īsais vīrs pielika ieroča stobra galu pie sava zoda un nospieda gaili. Viņa galva pašāvās atpakaļ. Garais vīrs atspēra vaļā furgona durvis un pielika pie pleca savu šauteni. Viņš iztukšoja aptveri meitenes virzienā. Viņas ķermenis raustījās. Garais vīrs piegāja tuvāk, pārlādēja iztukšoto aptveri un izšāva vēlreiz. Angārā ducināja pērcons.

Ap to laiku, kad garais vīrs atgriezās pie furgona, Vils jau daļēji bija laukā pa durvīm. „Atpakaļ!” garais vīrs pavēlēja. Viņa acis bija pilnas nāves, un Vils skaidri redzēja, ka šobrīd tās darbojas tikai ar galējībām. Šis zināšanas mirkli karājās klusumā starp abiem. Vils ierāpās atpakaļ furgonā. Sasietās plaukstas spiedās mugurā. Garais vīrs ieslēdza atpakaļgaitu, apbrauca ap abiem liķiem un aiztraucās prom naktī. Viņš nerunāja un neskatījās Vila virzienā. Vils bezcerīgi noskatījās uz garām slīdošajām ēkām — varbūt viņam bija iespēja izbēgt, bet nu tā ir zaudēta.

LIDOSTAS ŠĀVĒJS „BIJA ZAUDĒJIS JĒGU DZĪVOT”

PORTLENDĀ, OREGONĀ. Tehniskās apkalpes darbinieks, kurš nošāva divus cilvēkus un izdarīja pašnāvību, tādējādi uz astoņām stundām pārtraucot Portlendā starptautiskās lidostas darbu, cieta no depresijas, kas saasinājusies pēc tam, kad izjukusi viņa laulība, vakar paziņoja viņa ģimenes un draugu pārstāvji.

37 gadus vecais Amelio Gonsaless paziņojis vienam no saviem draugiem, ka zaudējis jēgu dzīvot pēc tam, kad aizgādība pār abiem viņa 11 un 7 gadus vecajiem bērniem ar tiesas lēmumu pirms trim mēnešiem piešķirta viņa bijušajai sievai Melindai Gonsalesai.

Tiek uzskatīts, ka Gonsalesa kungs meklējis medicīnisku palīdzību un cīņā ar depresiju lietojis viņam izrakstītus medikamentus.

Kolēģi joprojām nespēj notice Gonsalesa kunga izdarītajam un raksturo viņu kā draudzīgu un dāsnu cilvēku, kurš bieži vien ieguldījis papildu darbu, lai palīdzētu citiem.

„Amelio bija vienkāršs, jauks cilvēks,” pastāstīja Džeroms Vēbers, kurš kopā ar Gonsalesa kungu divus gadus strādājis lidaparātu tehniskās apkopes daļā. „Viņš bija nedaudz klusāks, bet tāds būtu katrs viņa apstākļos. Viņš ir pēdējais cilvēks, no kura jūs kaut ko tādu gaidītu.”

Lidostas vadība aizstāvēja savas personāla atlases metodes, sakot, ka visiem lidostas darbiniekiem regulāri veic psiholoģiskā stāvokļa pārbaudes. Vienu no tām Gonsaless sekmīgi veicis vēl tikai pirms četrām nedēļām.

„Darām visu, kas ir mūsu spēkos, lai noskaidrotu notikušā iemeslus,” stāstīja Portlendas starptautiskās lidostas apsardzes priekšnieks Džordžs Afterkoks. „Vēlamies saprast, kādēļ paraugdarbinieks var pēkšņi uzbrukt kolēģiem.”

Amelio Gonsales sestdien nošāva divus cilvēkus. Tiek uzskatīts, ka trešā persona — kāda sieviete — gājusi bojā autoavārijā, mēģinot bēgt no notikuma vietas. Bojāgājušo vārdi vēl netiek atklāti.

Secināts, ka pirms tam notikušais gadījums, kad caur ienākošo lidojumu zāli skrējis kāds satraukts vīrietis, ar apšaudi nav saistīts.

Sūtījums #16

Atbildot uz: <http://nationstates.org/pages/topic—8724511-post-16.html>

Saproti, manā pilsētā jaunas vilcienu biļešu sistēmas ieviešanai tika iztērēti 1,6 miljardi dolāru. Mēs nomainījām papīra biļetes pret viedkartēm, un nu viņi var pateikt, kad cilvēki iekāpj un kad izkāpj no vilcieniem. Tātad jautājums ir — kādā veidā tas var izmaksāt 1,6 miljardus?

Cilvēki saka, ka valdība ir nekompetenta, nu labi. Bet tas notiek visur. Visos sabiedriskā transporta tīklos tiek ieviestas viedkartes, tavu vārdu grib zināt pārtikas veikali, lidostās tiek uzstādītas kameras, kas atpazīst sejas. Tās kameras nestrādā, kad cilvēki mēģina no tām izvairīties. Tās var apmullot, piemēram, uzvelkot brilles. Mēs ZINĀM, ka tās ir neefektīvi pretterorisma līdzekļi, tomēr turpinām tās uzstādīt.

Visas šīs lietas — viedkartes, ID sistēmas, „pretsastrēgumu” automašīnu izsekošanas tehnika — tas viss šausmīgi slikti veic savu oficiāli izziņoto funkciju, jo katrs, kurš vēlas no tā izvairīties, var to izdarīt. Veiksmīgi tas izseko mūs pārējos, tos 99,9%, kas ikdienā izmanto viedkarti vai kaut ko citu un ļauj sevi izsekot, jo tā ir vienkāršāk.

Es esmu viens no šiem cilvēkiem — neesmu nekāds ar privātumu apsēsts trakais, mani diez ko neuztrauc, ja šīs organizācijas vēlas zināt, kur es eju un ko es pārku. Tomēr mani uztrauc, cik SMAGI viņi strādā, lai visu šo informāciju iegūtu, cik daudz naudas viņi tam tērē un kā nekad neatzīst, ka tas ir tas, ko viņi grib. Tas nozīmē, ka laikam ir iemesls, kādēļ šī informācija ir tik ārkārtīgi vērtīga, un es vienkārši prātoju — kam un kāpēc.

2.

„Hmm,” novilka vīrs ar kravas auto šofera naģeni galvā. „Es domāju... nē... mirklīti...”

„Nesteidzieties, kungs,” teica Emīlija. „Dāma nekur nepaliks. Viņai tur apakšā ir diezgan ērti visos tajos kruzuļos. Viņa jūs gaidīs kaut vai visu dienu.” Viņa uzsmaidīja aiz kravas auto šofera stāvošam vīram. Viņš pasmaidīja pretī, atcerējās par savu sievu, sarauca uzacis. Nu tad to čali mēs aizmirstam.

„Pa kreisi,” teica sieviete džemperī ar uzrakstu ES ♥ SANFRANCISKO. Viņa pameta skatu uz Emīliju. „Man liekas.”

„Jums liekas?” pārjautāja šoferis.

„Esmu diezgan droša.”

Emīlija slepus pamiedza viņai ar aci. *Trāpīts!* Sieviete apmierināta saknieba lūpas.

„Es nez’,” šaubījās šoferis. „Es tā domāju, ka vidū.”

„Dāmai ir veiklas kājas, kungs. Nav jākaunas, ja nevarējāt viņai izsekot. Mēģiniet minēt!”

„Vidus,” teica šoferis, jo *Mēģiniet minēt* nozīmēja *Pietiks, Benij*. Benijs, protams, nebija kravas auto šoferis. Viņš bija atradis to naģeni kādā šķērsielā. Novilcis nagu pār acīm, ar savu plāno smilškrāsas bārdiņu viņš varēja par tādu izlikties.

„Vai esat drošs? Kundze, lūk, deva jums padomu.”

„Nēa, noteikti vidū.”

„Kā teiksiet, kungs.” Emīlija apgriezta vidējo kārti. Pūlis murmināja. „Atvainojiet, kungs! Viņa no jums aizmuka!” Nācās papūlēties, lai samainītu dāmu no labās uz kreiso pusi ar neliela trika palīdzību, bet viņai tas izdevās. „Kreisajā pusē, gluži kā kundze teica. Jums vajadzēja ieklausīties! Bet jums vērīga acs, kundze! Ļoti vērīga!” Emīlija izklāja kārtis, savāca tās kavā un pārnesa tās no vienas plaukostas otrā, ātri, tomēr ne pārāk ātri. Daļa sapulcējušos cilvēku sāka izklīst. Emīlija atglauda aiz auss blondu matu šķipsnu. Viņai galvā bija liela, miksta platmale ar krāsainām joslām, un to nācās visu laiku atgrūst pakausī, lai nekrīt acīs. „Vēlaties pamēģināt, kundze? Tikai divi dolāri. Vienkāršākā spēle pasaulē, ja jums ir labi ietrenēta acs.”

Sieviete vilcinājās. Viņa gribēs pamēģināt tikai vienreiz. Dažkārt Emīlija ļāva izvēlētajam cilvēkam pirmajā spēlē uzvarēt, jo viņš gribēs spēlēt vēl un vēl, un vēl. Tomēr tas derēja tikai konkrēta tipa spēlētājiem. Tik un tā — divi dolāri. Divi dolāri bija laba nauda.

„Es spēlēšu!”

Ierunājās jauns, garmatains vīrietis lētā, ne gluži melnā uzvalkā ar blāvi dzeltenu kaklasaiti. No viņa krekla kabatas karājās plastmasas birka ar vārdu. Viņi bija četri — vēl divi puīši un meitene. Visi izskatījās vienādi — pēc koledžas studentiem, kas strādā vasaras darbu. Varbūt pārdevēji vai kādi lēti krāpnieki. Ne pogainie. To viņa redzēja. Pogainie šeit, uz promenādes, bija pastāvīgs drauds. Emīlija pasmīnēja. Sieviete džemperī gāja prom, bet tas nebija svarīgi. Lētā uzvalka čalis bija labāks. Daudz labāks. „Labi, kungs! Nāciet priekšā! Man liekas, ka jūs izdarījāt man pakalpojumu. Tā dāma būtu iztukšojusi man kabatas.”

„Varbūt es iztukšošu jūsu kabatas,” viņš noteica.

„Ha, hā! Runātājs! Tas nekas, kungs. Runājiet, cik vēlaties. Runāšana ir par brīvu. Spēle gan maksās divus dolārus.”

Viņš nometa divas banknotes uz Emīlijas kāršu galdiņa. Emīlijai šis tips šķita kaitinošs, lai gan viņa pati nezināja, kādēļ. Šādi augstprātīgi vīrieši bija zelta vērti, ja spēli vēroja skatītāji. Tādi zaudēja un dubultoja likmi līdz bezgalībai. Šad un tad vajadzēja pamest viņiem pa uzvariņai, citādi šie uzsprāga un apvainoja tevi krāpšanā. Bet, ja